

høiere Fareklasse, tror jeg ikke. Der indtraf en Gang et særlig uheldigt Tilfældeovre i Sjælland, men jeg tror nok, det var væsentlig Lokomotivføreren og dem, der fulgte med ham, som det gik ud over paa Grund af deres egen Uforsigtighed. Det kan selvfølgelig indtræffe, at en Arbejder falder ned paa Banen fra en høi Snebygge som nu forleden, det kan ogsaa hænde, at Noget bliver overhørt, men særlig Fare tror jeg ikke, der kan siges at være forbunden med Arbejde af den Slags. Jeg skal indstøde, at der har i alt Fald til Tider, om det er i Nar eller et andet Nar, huffer jeg ikke, været 5000 Arbeidere beskæftigede med Sneefastning paa den sjællandske Bane efter en Opgjørelse, der blev vist mig forleden, og der har været udgivet indtil $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Snefastning paa Statsbanerne for to Nar siden i Wintermaanederne, saa det er meget betydelige Summer, der her er Tale om. Jeg kan ikke se, at de vedkommende Embedsmænd paa noget Punkt have misbrugt eller overstredet deres Myndighed eller handlet saaledes, at der kan være nogensomhelst Grund til at drage dem til Ansvar. Derfor kan jeg ikke gøre det. Det ærede Medlem nævnte sidst, at Snefastningen er nødvendig paa Banerne, og det erkjender jeg fuldkomment. Jeg skal derfor tilføie, at den nævnte Banestrækning til Helsingør blev kastet fri samme Dag eller i alt Fald næste Morgen. Der blev Intet forjæmt i den Retning; der blev arbejdet med overordentlig Arbejdsstyrke og med en overordentlig Kraft, saa snart det paa nogen Maade kunde være nyttigt. Det kan gjerne være, at Sernbanembedsmændene ere noget tilbøielige til at anvende Økonomi. Jeg kan ikke badle dem derfor; thi jeg hører aldrig her i Thinget Andet, end at Sernbanens Økonomi er slet, og jeg tror, at man i den Henseende har opmuntret mig, saavidt man kan, til at se dem nøie paa Fingrene, at der Intet bruges til Unytte. Men jeg kan for Resten ikke se, at der, efter som Forholdene have været allerede i mange Nar, paa nogen Maade er gjort Noget, som jeg kan erkjende for uforsvarligt. — Endelig nævnte det ærede Medlem, at Kjørselen tildels fandt Sted i Godsvoerne. Ja, det er rigtigt. Det gjør vist mange Arbejdstog. Om Sommeren bruges oftest aabne Vogne — det er ganske nødvendigt — for Resten dels i Personvoerne og dels i lukkede Godsvoerne. Jeg maa dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Sernbanens Tjenestepersonale tjører regelmæssig i de samme Vogne. Jeg maa endvidere gjøre opmærksom paa, at der er mange Foreninger, Skoler, endogsaa store Korporationer, der paa Udflugter benytte de samme

Vogne. Jeg tror ikke, der i saa Henseende kan være Noget at klage over. Det følger af sig selv, at Vognene maa være forfarlig lukkede og iøvrigt saaledes, at de Vedkommende kunne være tjente med det. Jeg kan ikke se, at der kan være nogen særlig Grund til at tage dette Punkt op med Statsbanerne skulle ganske sikkert ryddes. Det er Noget, Staten maa kræve og nødvendigvis gjøre. Ikke, fordi det økonomisk betaler sig for Sernbanerne. Jeg tror nok, at man billigere kunde føre Posten i Slæder eller paa mange andre Maader. Men det er en Statsinstitution, og den skal holdes i Orden, og mange Arbeidere have derfor været knyttede til den. Det kan gjerne være, at man ikke i Kjøbenhavn har været saa tilfreds med Arbejdsfortjenesten ved Sernbanerne, men sikkert er det, at man paa de fleste Steder i Landet har i høi Grad støttet sig til en saadan Fortjeneste i en saa vanskelige Vinter som denne.

Forespørgeren (P. Holm): Jeg skal ikke negte, at jeg blev ikke ganske klar over den ærede Ministers Standpunkt ligeoverfor denne Sag. Den ærede Minister siger, at det er ikke rigtigt at nedlægge Lønnen, fordi der er Overskud paa Arbejdskraft; af den Grund maa Staten ikke byde Arbejderne en ringere Løn. Men saa siger han tillige, at Embedsmændene have i den Henseende Hensyn at tage, naar der tilbydes sig megen Arbejdskraft, og en Pligt til at se paa, at der ikke bliver givet for Meget ud paa dette Omraade. Det forekommer mig, at naar Ministeren er af den Mening, at Staten ikke, fordi der er Overskud paa Arbejdskraft, bør misbyde Arbejderne og byde dem en Løn, som den, der nu her er Tale om — 20 Øre pr. Time — eller hvilkensomhelst anden altfor ringe Løn, saa bør Staten sige til sine Funktionærer: I have at betale dem en Løn, som de kunne være tjente med og leve af, og maa ikke benytte Eder af, at der møder Flere, end der er Brug for. Ministeren sagde nemlig, at der om Morgenens var stillet paa Banen til dette Arbejde en Arbejdskraft af meget større Omfang, end der var Brug for, og det erkjender jeg villigt. Under saadanne Vinterforhold vil der naturligvis altid komme Mange tilstede og tilbyde sig. Men hvad er Grunden til, at de søge et Arbejde, for hvilket der bydes en saa usjel Betaling? Det er den, at de ikke kunne faae andet Arbejde under disse Forhold. De ere nødte til at nøies med dette, og saa kan jeg ikke se Andet, end at naar Embedsmændene ved Sernbanen have det